

δεν εβράδιζαν ζανονικά, ποτέ δεν εσχημάτιζαν δυάδες ή τετράδες. Άφου λοιπόν έτσι εζούραζαν τὰ δυστυχισμένα τὰ άλογά τους, άπογοούσαν. Και ό Πεζαίριον επήγαυε στους αντιθαλάμιους και στά γραφεία των γραμματικών να δρέψη τις δάρνες της δόξης του ή να ζουβεντίσμη με τόν δόν Βιπέντζον Μιχαηάλλι, πρώην ίερωά

Άιταλόν, άλλον άγρότην απόν πού έβανε τόν χημιζό στον Άλη Πασά και τού έπέστρεψε ν' ανακαλύψη τού φόρμιζο της αιώνιας γεότητος. ή τόν δόν Σάντο Μοντελέονε, Σιζελόν, άρχιμηναγών τού Άλη, ή τόν διαβόητον για τὰ σκάνδαλά του Καρέττο. Στην αύλή τού Άλη Πασά, θά έλεγε κανείς, είχαν άδουσι συνέντευξη όλοι οι Άιταλοί τσαλατινοί της έποχής εκείνης. Άλλά άς ξεανάρθωμε στον ήρωά μας. Πολύς φορές ό Πεζαίριον φανερόνотавε μόνος έμριπος στην αύλή τού Σεραγιόν παλιζόντας. Έπειτα, άφανε την τρομπέττα, έβγαζε τó σπαθί και έτρεχε έτσι, σάν κλόον ήπτοδρονίου, απαθιζόντας άσπλαγμα τόν άέρα. Όταν κώποτε τού έπιαν ότι είχε άνα- έιοιρφετές να δείχνεται έτσι θεατρικός, φρονόνας μάλιστα εύρω- πιάει στρατιωτική στολή, ό Άιταλός άπίνθησε :

— Έ, για τί σε μέλει τó άφεντιά σου; Έγώι τó ζάννο για τί να ντιασεντάζω τó παντρούε!

Παντρούε (δηλαδή Κύριον) έλεγαν όλοι οι Άιταλοί αύλιζοί τόν Άλη Πασά, τού όποιον ήταν οι δουλιζότεροι ζόλατες. Κώποτε όμως ό Βελής ενόχληθηκε πολύ από την τρομπέττα τού Πεζαίριου και τόν διατάξε να πάρη. Ό Άιταλός τού άρε για προσβολή και φώσηε δυνατώτερα στην τρομπέττα. Τότε ό γιος τού Άλη Πασά ό ήρωος, τόν κατήρασε από τ' άλογο, και με τó καμουτσίκι του τού έδωσε στά οπίσθια παρά μίαν τεσσαράζοντα. Από την ήμερά εκείνη άμα έβλεπε τó Βελή έτόρπωνε στους σταύλους τού Σεραγιού...

***

Ό Άλη Πασάς έζωντας έσολό να ήπατάξη τις παύλιες πό- λεις που κατείχαν άζομη οι Ένετοι και αήθη άζομη την Έπαύ- νησο, έφορτάθησε να δημιουργήση και ναυτική δύναμη. Άγώρασε λοιπόν από τας Γαλλιάς άρχάς της Κεζού- ρας ένα μισό πολεμικό σκάφος, έπειτα τρεις φρεγάτες και μερικάς μεγάλες βάρκες εξοπλι- σμένες όποις οι πειρατικές της έποχής εκεί- νης. Άξιοσημειώτος τού στόλου τούτου ήταν ένας μετοχής Κορσιζανός όνοματι Καλετάν Μαροζέλεος και ένας βουναίσιος Άρβανίτης ό Σεσεριά Μπέης, λιμεναρχός της Προβένης.

Τά καράβια τού Άλη όλο έτεφαν στις έρε- ρες τού Άμβροαζιζού Κόλλου. Οι ναύτες του ως τόσο έφώρασε και έστελναν τις καλλέτι- σες συναγίδες για τó τραπέζι τού Βεζύρη. Στη λίμνη τών Ιωαννίνων είχε άλλο στόλο ό Άλη από... βάρκες μόνο άποτελούμενο. Οι βαρκάρηδες ήταν Κεζουραίοι από τή συ- νταχία Μαντοβιά. Κύριος προορισμός τους ή- ταν να πηγαίνουν «σεφινάνι» τόν Άλη και τις τραζώτες γυναίκες τού χαρεμιού του ή να φραφείουν τις όνομαστές καράβιες της λίμνης για τις όποιες πρελ- λαινόντανε ό λαιμαργός Πασάς.

✳

Γ Ρ Α Μ Μ Ο Υ Λ Ε Σ

- Ό η γή στορέφεται με ταχύτητα 2.000 φορές μεγαλύτερη από τού γηροσοτέρο τουρζιλινό.
- Αί πυροσβεστικά άντίλια ήσαν γνωστά και εις τούς άρχαίους.
- Τά καρβούρια διαφύρονται κατά τούτο από τά άλλα όστρακοει- δεσμα, ότι έχουν δύο μύτες αντί μίας.
- Ό μέλισσα, όπω και ή κατσίκα, έχει δύο στομάχια.
- Τά άστρα φαινόνται και την ήμερά όταν κωπιάζετε μέσα σ' ένα βαθύ ηγαδί.
- Ό κοινή μελάνη γίνεται μελάνη της κόπιας όταν προσθε- σετε μέσα λίγη γλυκερίνη.
- Σε μία γεωργική έκθεση της Άμερικης θαημάστηκε ένα τε- οάσιο λειώνι ήρωος τωών μέτρον.
- Τά χρυσά νομίσματα δέν πιάνουν μυροβρία.
- Τό μήκος τών τοιχών τών γυναικωνίμων μαλλιών φθάνει τά 80 χιλόμετρα.
- Τό παλάτι τών Βερσαλλιών έστοίχισε ένα δισεκατομμύριο φράγκα.

✳

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Έμεις όταν χαίρομθε, δίνουμε τó χέρι μας, οι Κινέζοι ένώνουν τά δυό χέρια των και τ' ανεβάζουν έμπρός στο πρόσωπό των. Έμεις εις ένδεσιν σεβασμού βράζουμε τó καπέλο μας, οι Κινέζοι τά...παπούτσια των. Έμεις έφορίζουμε τó πρόσωπό μας, εκείνοι τó κεφάλι και τά φρούδια των. Έμεις ζόβουμε τά νύχια μας, οι Κινέζοι θεωρούν άριστοζωα- τικό να τά διατηρούν πάρα πολύ μακρά, προφυλάγοντάς τα με άφωφες θηρες. Οι Κινέζοι φροούν τού γέλοο έξω από τó σακκάκι και τó σό- βρασο έξω από τó παντελόνι. Όταν πενθούν φροούν άσπρα. Τά μαξιλάρια των Κινέζων εινε ξύλινα. Τά πλοία των τά ριζ- γωνν στη θάλασσα άπ' τó πλάι. Τίς καπλάνες τις χτυπούν όχι με γλωσσάδια άλλ' άπ' έξω, με σιδερένια εργαλεία, και έν γένει σε όλα των οι Κινέζοι κάνουν τ' αντίθετα από μιάς.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

— ΤΟ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ —

Τι έπίστευαν οι άρχαίοι Ραββίνοι. — Ό φόβος τού Ίσαάκ. — Ό Προμηθεύς, ό πυρός του και ένα...φταρνισμα.— Λίγο πρό της ναυμαχίας Σκαλαμίνος. — Πότε δέν έπιτρέπεται να φταρνίζεταί ένας Άγγλος! — Και ή έπιστημονική έξήγησις τού πράγματος.

Τό φταρνισμα άπηρεζούσε την παρύδοσι τών διαφόρων λαών. Σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη, οι παλαιοί άνθρωποι κατόρθω- ναν να ζουν έξακόσια και εκατόσια χρόνια, οι δε πατριάρχαι της εύτυχισμένης εκείνης έποχής φταρνίζονταν μιά φορά μόνο σε όλη τωή τή ζωή. Τούτο συνέβαινε λίγο προτού πεθάνουν και ήταν άσφαλές προσημίμα ότι θά έληγμαν εις τους ζόλους τού Άβραάμ. Ό Ιακώβ όταν είδε ότι όλοι οι προγογοί του πέθαναν κατόπι ενός φταρνίσματος και όταν έφτασε σε ηλικία πενήντοια έτόν, άρχισε να φοβάται μήν πεθάνη, και παρεκάλεσε τó Θεό να μη φταρνίζονται μιά φορά μόνο οι άπόγονοί του Άβραάμ, ούτε τó φταρνισμά τους να προσημίνη τó θάνατό τους. Ό Τεζοβά άουσε τις δειήσεις του και από τότε, όταν κανείς Έβραίος φταρνίζονταν οι άλλοι τού άπαντοούσαν όλοι μαζί : « — Ό Θεός μαζί σου ! — Κάτι δηλαδή άνάλογο με την ειχη τού δίνουμε σήμερα στον φταρ- νιζόμενο : « — Με τίς ύγειές σου ! »

***

Οι άρχαίοι Έλληνες έπίστευαν ότι ποίς ό Προμηθεύς κατέ- βηκε στη γη φέροντας τó «θεϊνον πυρ» που είχε κλέψει από τó θησαυροφυλάκιον τού Διός, έλήρησισε τόν πρώτον άνθρωπο που βρήκε ξελαγισμένο από τó κρύο και τόν έξωστόνησε με τή φωτιά του. Άμισός ό άνθρωπος φταρνίστηκε. Μετά αιώνας ό Λοιπότης έξήγησε τó φταρνισμα ως προσπίπια που κάνει ή ενγε- νέστατη ουσία τού ανθρώπου να πετάξη από τόν εγκέφαλο του κά- ποιο βάρος που τόν στενοχωρεί.

Συναυλία ολόκληρη από φταρνισματα θορυβεί μέσα στην ιστο- ρία των άρχαίων μας προγονών. Λίγο προτού άρχισή ή ναυμαχία της Σκαλαμίνος, ένας Πειραιώτης ναύτης φταρνίστηκε προς τά δεξιά τού Θεμιστοκλέους. Ό στρατηγός —έπιτηδειώτατος εμπυσταλλεντής τών «οιωνόν»— εξαγακτήησε τó φταρνισμα τούτο ως προάγγελον της νίκης. Ό Όμηρος στην Όδυσσειά του, αναφέρει ότι μιά μέρα που ή Πηνελόπη έλεγε στο γιού της : « — Άν έρχονταν ό πατέρας σου θά τηροούσε τούς μνηστήρες», ό Τηλέμαχος φταρνίστηκε. Τή στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ένας έννεος, ή δέ Πηνελόπη γελόν- τος τού ελε να πλησιάση. Ό έννεος αυτός ήταν ό άντρος της ό .Οδυσεύει. Και επηκολούθησε ό φρόνος τών μνηστήρων... Κατά την Ανάβια των Μυθίων ένας Έλληνας στρατιώτης φταρνίστηκε : « — Καλός οιονός, έφώρασε ό Ξενοφών, θά πετόχουμε ! » Και τά ιστορικά παραδείγματα δέν έχουν τέλος..

***

Είνε όμως παρόδοξο ότι κατά τών μεσαίων τó φταρνισμα έθεο- ρείτο κακό σημάδι. Άν κανένας φταρνίζονταν κατά τó δείλινο, τού έφρασαν πάλη από τού προηγουμένο φαγητό, από τó όποιον ήταν ή- ποχρησμένος να πάρη άζομη μιά μερίδα για να χορησιά ή κακο- σημάδι. Άν φταρνίζονταν κανείς την ώρα που ντυνότανε,πού πάντοιν όταν φροούσε τά παπούτσια του, όφειλε να γυθί ή και να ξαναλα- γιάση. Άν, την ώρα που ένα καράβι ήταν έτοιμο να σηκώση άγκυρα φταρνίζονταν κανένας ναύτης, άνεβαλλε τή άναζούρη !...

Και οι άρχαίοι Ίνδοι λιγο έθεροούσαν κακό προσημίμα τó φταρνισμα. Στα ιερά βιβλία των Βουδδιστών υπάρχουν ολόκληρα κεφάλαια για τó φταρνισμα, τó κασινοσίμιο, τó βήρα κ. λ. π. Οι Πέρσαι, οι Σιαμαίοι, οι Ζουλοί, οι Μεσοποταμιαί και οι άρχαίοι Μεξικανοί ποτέ δέν φταρνίζονταν έτσι, έλαφρά τή καρδιά. Γι' αυτός τó φταρνισμα σχετίζονταν με θρησκευτικές παραδόσεις και προζαλούς ολόκληρη σειρά από διατυπώσεις.

***

Στην Άγγλία, κατά τών 15ον αιώνα, όταν κανείς φταρνίζονταν την Δευτέρα, τούτο έσήμαινε κίνδυνο, την Τρίτη έσήμαινε ότι ό φταρνισθείς θά φιλοδосε κάποιον άγατημένο πρόσωπο. Ό παρόδοξος δέν άναφέρει άν οι έρωτεςμείροι της Βρεταννίας φταρνίζοντουσαν συχνά την Τρίτη. Τό φταρνισμα της Τετάρτης έσήμαινε ότι ό φταρ- νισθείς θά λάβη γάμμα, γεγονός σπουδαίο για την έποχή εκείνη που δέν επήρχαν ταχυδρομεία και γραμματόσημα. Την Πέμπτη άν φταρνίζονταν κανείς θά έλάμβανε γάμμα. Την Παρασκευή τó φταρνισμα έσήμαινε όδοο που βρίζεται στο δρόμο. Τό Σάββα- τον ή παρδόσις δέν άναφέρει τί έσήμαινε τó φταρνισμα. Ίσως να ήταν κανένα από τά περίφημα εκείνη Άγγλικά «έθιμα» τó να μη φταρνίζονται τó Σάββατο !

Τέλος, εκείνος που θά τού συνέβαινε να φταρνισθή την Κυριαχή είχε τή βεβαίότητα να ισθί τó πρόσωπο που άγαπούσε τών περσών ή βδομάδα.

Άν έπιθυμείτε να μάθετε και την έπιστημονική έξήγησι τού φταρνίσματος, τούτο όφείλεται εις έρεθισμόν τού έσωτερικού ύμένοος της μήτης. Κατά τó φταρνισμα τó διάφραγμα της κοιλίας τραβάι- νεται δυνατά, ως δέμα τυλιγάνου, και άπότομος μάζευεται περι- σσότερο αίμα στην καρδιά. Και τούτο μιάς προξενεί εύχάριστο αί- σθημα σε όλο τó σώμα.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ τò ύπ' αριθμόν 5 φύλλον τού «Μπουκέ- του» αντί δραχμών 10.